

Spørgsmaal under Overveelse, som de andre Ministerier have fulgt den Regel ikke at give Sædtillæg i det omhandlede Tilfælde. Statsrevisionen kom til det Resultat, at Loven ganske sikkert i saa Henseende ikke var ganske klar, men at man dog ikke kunde ved en fornuftig Fortolkning komme til andet end, at et saadant Sædtillæg ikke burde beregnes. Landstinget er nu kommet til en anden Mening, men jeg maa tilstaae, at jeg slet ikke kan fatte den Begrundelse, man har givet denne Mening, og at jeg derfor heller ikke kan forstaae, at det er rigtigt, at man er kommen til det modsatte Resultat af det, hvortil Statsrevisionen var kommen. Landstingets Udvalg begrundet nemlig sin Mening paa en Udvikling af, hvorledes Sædberegningen af de Summer, som gives under de runde Summer, er en ganske anden end den, hvor- efter der finder Sædberegning Sted til Embedsmænd; men det er aabenbart, at denne Betragtning, hvor sand den end er, vedkommer aldeles ikke Sagen. — Landstingets Udvalg har dernæst som hyberligere Grund anført, at man har givet Ministeren en ganske anden Raadighed med Hensyn til Sædoms skrivningsbeløbet under de runde Summer end med Hensyn til Sædoms skrivningsbeløbet til Embedsmændene, men det er ogsaa aabenbart, at hele denne Betragtning vistnok er sand, men heller ikke vedkommer Sagen. Det Æneste, der er Spørgsmaal om, er, hvorvidt den almindelige Bestemmelse i Loven af 31te Marts 1860 om, at der ikke kan gives Sædtillæg for Honorar, ogsaa finder Anvendelse paa de omhandlede Honorarer. Bestemmelsen staaer nu i Loven aldeles almindelig og uden at nogen- somhelst Undtagelse er antydet; Statsrevisionen har derfor, og jeg troer med Rette, ikke kunnet opfatte Forholdet anderledes end, at der ligesaa lidt kunde gives Sædtillæg til Honorar til Expeditionssecretaerer som til andre Honorarer, og jeg skal tillade mig at udtale, at Statsrevisionen, efterat den var kommen til dette Resultat, naturligtvis fandt det at være sin Pligt at undersøge, om dette Forhold albrig tidligere skulde have været paa Tale i Rigsdagen, om der ikke fra Rigsdagens Side forelaa en Udtalelse om, hvorledes den opfattede det, og det var da saa heldigt, at det lykkedes

Statsrevisionen at finde en saadan Udtalelse. Første Gang, der var Tale om en Finantslov, hvori Sædberegning blev opført, kom Spørgsmaalet paa Tale netop derved, at der fra Ministeriets Side paa Finantslovsforslaget var opført Sædoms skrivning af disse Tillæg; men det daværende Finantsudvalg udtalte, at det ikke meente, at det laa i Loven, eller havde været Lovens Hensigt, at der skulde udbetales Sædtillæg af disse Honorarer, og derfor foreslog det at stryge dette, og Thinget sluttede sig dertil. Thinget har altsaa givet en Afstemning, hvorved det har erklæret sig for, at Loven havde den Mening, at der ikke skulde gives Sædoms skrivning. Det forekommer da mig, at var det end mulig tvivlsomt tidligere, hvorledes Loven burde opfattes, saa skulde det ikke være tvivlsomt, efter at Rigsdagen selv havde udtalt sin Mening, og, som sagt, de andre Ministerier have ogsaa fuldstændigt fulgt dette, og det er blot Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet, der ikke har gjort det. Denne Sag er naturligtvis ikke af overordentlig stor Betydning, thi Beløbet er i og for sig kun ringe, og Sagen kan jo ogsaa af den Grund ansees for at være mindre betydningsfuld, fordi disse Lønningssforhold ventelig snart atter ville komme under Forhandling i Rigsdagen, og man da kan tage, hvilkensomhelst Bestemmelse man vil, og udtrykke den saa bestemt, at den er aldeles utvivlsom; men jeg maa tilstaae, at for mig har det havt den Betydning, at Spørgsmaalet var om, hvorvidt Loven og Rigsdagens Mening fuldstændig var bleven fulgt, og jeg kan, som sagt, ikke forstaae hele den Beviisførelse, som er gjort gjældende imod denne Opfattelse i det andet Thing. Det forekommer mig, at det, der er gjort gjældende imod denne Opfattelse, er Noget, der ligger fuldstændig udenfor Sagen, Noget, som vi ere fuldstændigt enige om, men som ikke har nogen Indflydelse paa det egentlige Spørgsmaal. Jeg skal ikke trætte det ærede Thing ret længe; jeg skal kun endnu nævne et Exempel, som ogsaa forekommer mig ganske forunderligt. Der opstod en Meningsforskel i Statsrevisionen om, hvorvidt Indstilling skulde stee om nogle Beløb, som vare estergivne, eller ikke. Min- dretallet i Statsrevisionen meente, at det var